

Arnhem, 27 Mei 1899.

Geachte Redacteur!

Het voorstel van het Hoofdbestuur tot het brengen van wijzigingen in de Statuten en het Huishoudelijk Reglement der Maatschappij komt in hoofdzaak neer op twee principiële veranderingen: afschaffing van het imperatief mandaat en invoering van het referendum.

Over de eerste wijziging zou ik eenige bedenkingen in het midden willen brengen, of eigenlijk over de manier, waarop het Hoofdbestuur voorstelt deze materie te regelen. Volkomen toch ben ik overtuigd van de wenschelijkheid het imperatief mandaat af te schaffen; de afgevaardigden moeten volkomen vrij zijn in het uitbrengen van hun stem, daar op die wijze alleen de discussiën op de Algemeene Vergadering van nut kunnen zijn.

Ware het niet, dat de weinige geneigdheid van vele afdeelingen om de voorstellen voor de Algemeene Vergaderingen nauwkeurig in overweging te nemen leidde tot de op zich zelf afkeurenswaardige, doch van ons standpunt geziene loflijke gewoonte de beslissing aan de prudentie van den afgevaardigde over te laten, de discussiën zouden bij de vigeerende bepalingen geheel achterwege kunnen blijven, daar toch aan de uit te brengen stemmen niets meer kon veranderd worden.

Het is toch ook al te gek, zooals herhaaldelijk voorkomt, een afgevaardigde een gloeiende speech tegen een voorstel te hooren afsteken en ten slotte zijn stem er vóór te hooren uitbrengen.

Evenwel, nu volgens het nieuw voorgestelde Art. 36 het binden van een afgevaardigde door een bepaalden opdracht, behalve waar het geldt het benoemen van personen en het vragen eener eindstemming, uitdrukkelijk wordt verboden en de afgevaardigden dus bij het uitbrengen van hun stem uitsluitend rekening hebben te houden met hun eigen overtuiging, is het, dunkt mij, irrationeel den één meer invloed op den uitslag der stemming te geven, dan den ander; met andere woorden is het meervoudige stemrecht niet meer op zijn plaats en moet het dus vervallen.

Vindt men het onbillijk, dat de afgevaardigden van groote en kleine afdeelingen aldus bij de stemmingen een gelijk gewicht in de schaal zouden werpen, dan zou der afdeelingen het recht kunnen worden gegeven zooveel afgevaardigden ter Algemeene Vergadering te zenden als het aantal stemmen bedraagt, waarop zij recht hebben. Dit kan voor geen der afdeelingen een bezwaar zijn, daar een voldoende aantal harer leden de Algemeene Vergadering pleegt te bezoeken; acht dus een afdeeling de beslissing over eenig voorstel van zooveel plaatselijk of gewestelijk belang, dat zij van haar recht gebruik wil maken meer dan één afgevaardigde te zenden, dan zal het haar ook niet moeilijk vallen meer dan één harer leden bereid te vinden.

Voorstellen van bepaald plaatselijk of gewestelijk belang zullen echter uiterst zeldzaam zijn en de beslissing over voorstellen van algemeen belang kan met evenveel gerustheid worden overgelaten aan 40 of 50, als aan 200 afgevaardigden, te zamen de vertegenwoordiging vormende niet der afdeelingen doch van de gansche Maatschappij.

Deze bedenkingen schenen mij van voldoende belang om ze ook anderen ter overweging aan te bieden. Zoudt gij, geachte Redacteur, ze een plaatsje in ons orgaan willen inruimen?

P. RIBBIUS.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Rede van Prof. Salt et. Den 19de Mei heeft onze landgenoot Prof. SALTET in de Epidemiological Society een rede gehouden over febris typhoidea in Nederland, welke de Spreker aan dit *Tijdschrift* of of de Geneesk. Bladen heeft toegezegd.

— **Tuberculose-bestrijding.** De Engelsche vereeniging tot voorbehoeding der longtering en andere vormen der tuberculose heeft den 4den Mei onder voorzitterschap van den Earl of DERBY haar eerste vergadering gehouden. Zij telt reeds 1252 leden en bezit 600 p. st. Haar werkplan bestaat uit: 1°. het opwekken van de openbare meening en van het persoonlijk initiatief; 2°. het uitoefenen van invloed op het parlement en andere openbare machten, die voor de bescherming tegen tuberculose beteekenis hebben; 3°. het oprichten van plaatselijke afdeelingen (*Deutsche med. Wochenschr.*).

— **Winkelslavinnen.** *The Lancet* van 27 Mei houdt een warm pleidooi tegen het voor de gezondheid zoo verderfelijke *gedwongen staan van winkelmisjes*. Reeds in 1880 heeft het tijdschrift daartegen gestreden en door het openbaar maken van een *zwarte lijst* van ergerlijke gevallen een niet onbelangrijke verbetering verkregen. Voor eenigen tijd was bij het Hoogerhuis een wet ingediend, welke alleen in Schotland geldigheid zou gekregen (the Seats for Shop Assistants (Scotland) Bill) maar die is verworpen door toedoen van Lord SALISBURY, die allerlei bezwaren te berde bracht, welke slechts bewezen, dat hij en zijn mede-Lords of in hun hooge qualiteit nooit dames bij het „winkelen” vergezeld hadden, òf dat die tijd verre achter hen ligt.

The Lancet acht het noodig, er op te wijzen, dat men niet behoeft te vreezen, dat het zitten tot „luiheid” voert. Wel het tegendeel. De macht om het misbruik te keeren berust uitsluitend bij de koopende vrouwen. *Deze moeten in grooten getale verklaren, dat zij slechts zullen koopen, waar de winkelmisjes behoorlijk kunnen zitten, zoolang zij geen klanten bedienen.* Ten onzent hoort men de winkeliers, die geneigd zijn, hun vrouwelijk personeel in deze ter hulp te komen, wel eens klagen, dat het juist de dames zijn, die het niet aangenaam vinden, de juffrouwen te zien zitten, als zij de winkel binnen treden. Het is mogelijk, dat er zoo zijn, maar laat dan de meerderheid nadrukkelijk het tegendeel verklaren, gelijk *the Lancet* het wenscht.

Ieder geneesheer kan en moet hierop invloed uitoefenen, door zijn „koopkrachtige patiënten er op te wijzen, dat de nadelen, die bij vrouwen door het voortdurend staan worden teweeggebracht, volstrekt niet gering zijn te schatten. Niemand onzer zal er aan twijfelen, dat slechts onbekendheid met